Kus kohta ial silmad lööd,
On Temma walmis seädnud siin.
Kas olgo rööm, ehk murre, piin!
Kes kurwad päwad ilmas näwad,
Need hüütko: „Issand hallasta!“
Siis waew ja murre mahha jäwad
Ja Temma wõttab rõmusta,
Kui murre-tund on möda läind,
Mis Temma armust ikka teind.
Oh Issand! wata meie peäle
Siis jälle selle aasta sees
Ja kule meie palwe heäle,
Kui südda õhkab Sinno ees;
Sa ütled: „Hüa abbi mind,
„Siis hädda sees ka aitan sind!“
Kui sattub kegi hädda sisse,
Siis kissu tedda selle seest
Ja seisa uel aastal Isse
Siin armust jälle meie eest.
Kui ollid wanna aja sees,
Ni olle udes abbimees!
Oh kule waeste laste hädda
Ja kurwa lesse nutto heält
Ja anna neile pehme südda

Ja waggadusse rahhomeelt;
Kes Sinno külge kinni jääb,
Se maas ja taewas rõmo nääb!
Lass' maad ja wäljad wilja kanda
Ja loma-karjad siggida,
Mis tahhad meile armust anda,
Sa keige asja teggija!
Ja kela wargust, kurja-keelt
Ning anna keigil' waggat meelt.
Meil polle tarwis ette seäda
Mil kombel Sinna aitad nüüd,
Keik on jo enne Sinno teäda
Ja aitad, kui meil polle süüd:
Siis te meid waggaks armuga
Ja täida helde rõmuga.
Kül aasta hakkab, teine lõppeb,
Ma-ilma päiwis eddasi,
Ja rahwas rohkest tarkust õppib,
Kes tahhab jäda taggasi?
Ja nenda saab siis päwad, ööd
Kül targast tehtud ilma tööd.
Se keige surem ilma hädda
On ikka weel se wiina joom!
Ma ütlen julgest tänna sedda,

Eesti-rahwa mÃƒÂ¶nnus Kalender 1869, lk. 21